

Arrest

nr. 152 926 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt als niet-begeleide minderjarige op 21 januari 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 25 januari 2010 asiel aan. Op 21 februari 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 62 547 van 31 mei 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 8 december 2011 geeft de gemachtigde aan de op dat ogenblik door de Dienst Voogdij aangestelde voogd van de verzoeker het bevel om de verzoeker terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38).

1.3. Op 26 januari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 16 augustus 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 123 313 van 29 april 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 4 maart 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 september 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 139 662 van 26 februari 2015 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.6. Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire

bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

3.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen, *in casu* de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn).

3.3.1. In een eerste middel voert de verzoeker (onder meer) de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen houdt de verzoeker voor dat hij tot een kwetsbare groep behoort omdat hij een jonge man is die reeds lange tijd in Europa woont en dus “*verwesterd*” is. Hij toont evenwel op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Door dienaangaande louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene artikelen van onder meer het UNHCR en het BCHV toont de verzoeker geen persoonlijke vervolging of een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoeker blijft hier in gebreke. Ook de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 september 2014 dat op basis van de beweringen van de verzoeker inzake zijn verblijf in België “*en de daaraan verbonden verwestering*” niet kan worden gesteld dat dit in zijn hoofde “*zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade*”.

De verzoeker houdt tevens voor dat hij behoort tot de groep van “*jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij “vechtmateriaal” zijn*”, en verwijst wat dat betreft naar de “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 (hierna: *UNHCR Guidelines*). Er dient evenwel te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat iemand in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient *in concreto* aangetoond te worden en de verzoeker blijft, door louter te verwijzen naar algemene informatie, hierover in gebreke. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd in de *UNHCR Guidelines* waarin wordt gesteld dat “*depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces and AGE’s are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group*”.

De verzoeker wijst nog op een stijging van geweld en gewapende groeperingen in Afghanistan en betwijfelt of de Afghaanse overheid in staat is om haar burgers te beschermen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in voornoemde beslissing van 4 september 2014 evenwel dat uit een analyse door UNHCR weliswaar blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch “*dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn*”, zodat ook rekening dient te worden gehouden met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan de verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Balkh. In zoverre de verzoeker aanhaalt dat de actuele informatie over de veiligheid in zijn streek van herkomst evenmin positief is, wordt er op gewezen dat de Commissaris-generaal in voornoemde beslissing van 4 september 2014, na een grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie is gekomen “*dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”. Niettegenstaande er zich incidenten voordoen, tonen de rapporten en de artikelen die de verzoeker bijbrengt het tegendeel niet aan. Dit alles wordt trouwens bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 139 662 van 26 februari 2015 inzake het beroep tegen voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal. Dat op heden “*doorgaans (...) subsidiaire bescherming (wordt) verleend aan mensen afkomstig uit Afghanistan*”, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Voor zover de verzoeker tenslotte aanvoert dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan in de luchthaven van Kaboel aan zijn lot zou worden overgelaten en hij, gelet op het ontbreken van een overeenkomst tussen België en Afghanistan, *de facto* beschouwd wordt als een “*IDP*” (“*internal displaced person*”) en niet als een “*terugkeerder*”, waardoor hij zich onmogelijk zal kunnen vestigen en hem de noodzakelijke toegang tot basiszorg zoals onderwijs en gezondheidszorg zal worden ontzegd, kan er op worden gewezen dat de Commissaris-generaal in voornoemde beslissing van 4 september 2014 het volgende stelde:

“*In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. U stelde in het kader van uw asielaanvragen immers afkomstig te zijn uit Mazar – I – Sharif, de hoofdstad van de provincie Balkh. Bovendien doen uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw familie in uw regio van herkomst een duidelijk vermoeden ontstaan dat u in Mazar – I – Sharif over een familiaal netwerk*

beschikt. Zo beweerde u tijdens het interview dd. 4 april 2014 bij de DVZ dat uw vader overleden was (DVZ, dd. 4 april 2014, vraag 12). Bij het daaropvolgende interview bij het CGVS gaf u echter ruime informatie met betrekking tot uw nog levende vader (Gehoorderverslag CGVS II, p. 9-10). Geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat uw vader overleden was, verklaart u dat er bij de DVZ een vergissing moet gebeurd zijn (Gehoorderverslag CGVS II, p. 10). Verder stelde u met betrekking tot uw andere familieleden tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw vader twee broers had en een zus, allen woonachtig in Mazar – I – Sharif (CGVS, gehoorverslag dd. 20 oktober 2010, p. 4). Verder zou u geen familie hebben gehad aan uw moederszijde (CGVS, gehoorverslag dd. 20 oktober 2010, p. 5). Bij de DVZ stelde u echter dat u geen andere familie had in Afghanistan (DVZ, gehoorverslag dd. 4 april 2014, vraag 20). In het interview bij het CGVS naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag stelt u dan weer dat u twee tantes heeft langs de ene kant en aan de andere kant had u ook een tante (Gehoorderverslag CGVS II, p. 3). Bovendien zou ook één oom hebben aan vaderszijde (Gehoorderverslag CGVS II, p. 4). Geconfronteerd met al deze tegenstellingen ontkent u ooit te hebben verklaard dat u geen familie meer in Afghanistan had en dat u niet weet hoe het zou komen dat er iets fout liep (Gehoorderverslag CGVS II, p. 10).”.

In zijn arrest nr. 139 662 van 26 februari 2015 inzake het beroep tegen voornoemde beslissing oordeelde de Raad dat “(g)elet op het voorgaande (...) bezwaarlijk (kan) worden ingezien hoe verzoeker als een IDP zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan of in een precaire situatie zal terechtkomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan, dat zijn hele familie in Afghanistan woont en dat hij jarenlang in Mazar-i-Sharif heeft gewerkt en gewoond.”

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de verzoeker enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Afghanistan wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Aldus kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen.

3.3.2. In een tweede middel voert de verzoeker (onder meer) een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij laat wat dat betreft gelden dat hij “al jaren een gezinscel (vormt) met zijn pleegvoogd die hem werd toegewezen door de jeugdrechtbank” en die hem graag zou adopteren. Hij stelt dat de verwerende partij, door hiermee in de bestreden beslissing geen rekening te houden, zijn gezinsleven niet respecteert.

Vooreerst wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht omvat.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoeker daadwerkelijk een gezin vormt met zijn pleegvoogd, wordt er op gewezen dat het *in casu* niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating. In geval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen laat de verzoeker na enige concrete onoverkomelijke hinderpaal om zijn gezinsleven met zijn pleegvoogd verder te zetten in zijn land van herkomst of elders aan te voeren. Hij toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, nr. 50435/99, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België, blijkt *in casu* niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege de omstandigheid dat hij een gezin zou vormen met zijn pleegvoogd. Bovendien, en in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. Dat de pleegvoogd van de verzoeker hem graag zou adopteren en hiervoor informatie zou inwinnen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn door de bestreden beslissing geschonden acht. De schending van deze bepalingen wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

Bovendien kan de schending van een richtlijn niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoonde dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn, kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat noch een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch een schending van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, als hogere rechtsnormen, wordt aangetoond.

3.4. Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN